

A FOGORVOS ÉS A MOLYLEPKÉK

A férfi az ablaknál áll, és nézi, amint az alkonyat vérvörösre festi az ég alján a középmagas gomolyfelhőket. Egyedül tartózkodik a lakásban. Boszszankodva gondol arra, hogy felesége megint Irénnél tölti az időt.

Mi tarthat össze egy házasságot?

Például egy közös gyerek. Erre később még visszatérünk.

Vagy egy közös ellenség. Szabóék, akik alattuk laktak, ideálisnak bizonyultak erre a szerepre. Minden nap rántott húst zabáltak. Délelőtt felhaltszott tőlük a húsklopfolás, a férfi nem tudott a zajban dolgozni. Aztán beszivárgott a lakásba az olajszag, ami feleségét dühítette.

Irén, aki kultúranropológus volt, mielőtt mániás depressziója miatt leszalékkolták, készségesen felvilágosította őket, hogy a rántott hús ötletét a Habsburgok bécsi udvarukba Spanyolországból importálták. A spanyolok a móraktól kapták a receptet, utóbbiak a bizánciaktól tanulták a panírozás eljárását. Bizáncnál tovább nem vezetnek a szálak.

Ha nagyon elviselhetetlennek bizonyult az olajszag, előfordult, hogy a házaspár nyitott ablaknál, ordítva szidta a bizánciakat, lehetőleg úgy, hogy Szabóékhoz is lehallatsszon. Dühükbe ilyenkor belevegyült az összetartozás érzése.

De Szabóék egy hete elköltöztek, a rántotthús-ellenes koalíció tehát értelmét veszítette. Az alattuk lévő lakásba egy csendes, visszahúzódó öregúr költözött kedélybeteg kutyájával, aki igazán nem adott okot bármiféle ellenszenvre.

Baj van, erre gondol most a férfi. És a legrosszabbkor ütköztek ki a problémák. Ismeretterjesztő képregény készítését bízta rá a kiadója az iszlámról. Tegnap este éppen az ostoba illusztrátort szidta félhangosan, amiért az nem tudja, hogy Mohamed próféta arcának ábrázolása nem megengedett. Fekete filctollal satírozta be az arcot, azonban tanácstalan maradt azt illetően, a képregényben vajon hogyan köszönje meg Mohamed Gábiel arkanynak a neki adományozott kávé.

Félek, hogy éjjel erős földrengés rázza meg a várost, szólalt meg ekkor az asszony. A fejem fölött lévő polc leszakad, s agyonvág álomban!

Fölösleges félelem, válaszolta a férfi kissé ingerülten, amiért megzavarták. Ez a térség politikailag instabil, de szeizmológiai szempontból megbízható!

Persze hogy megint a közös gyermek hiánya kezdett tátongani közöttük, ezért fogta el szorongás váratlanul az asszonyt. Megpróbálták mindent az évek során, felkeresték a legjobb szakembereket, mindhiába. Még azt sem lehetett teljes biztonsággal megállapítani, vajon melyikükben van a hiba. Mindketten félreléptek. Az asszony azonban mástól sem esett teherbe, s a férfi sem nemzett utódot szeretőjének.

Irénnel szemben pedig egyenesen méltánytalanul bánik a férfi. A félnőtás nő ma reggel a labilis emberek biztos ösztönével megérezte a házaspár tagjai közt a feszültséget. Meginvitálta hát őket a saját lakásába, s a teakonyhában konferenciát rendezett számukra. Le kellett ülniük egymással szemben, s Irén felszólította őket, mondja el mindegyik a másíknak legféltebb titkát.

Azért ragaszkodom a fogorvosnál a délutáni kezelésekhöz, mert olyankor a legkevésbé érzékenyek az idegeim, nézett el álmatagon férje válla fölött az asszony. Gyerekkoromban attól féltem, a molylepkék leeszik rólam a ruhát, vágta rá a férfi, miközben az asztal lapját fixírozta.

Hát persze hogy úgy keltek fel az asztal mellől, mintha egy döntetlen sakkjátszmát fejeznének be.

A férfi ellöki magát az ablaktól. Egy darabig tünődve szemléli íróasztalán az arc nélküli próféta alakját, s arra gondol, arcvesztés nélkül ő sem léphet ki ebből a játszmából. Szórakozottan fordítja meg a könyvespolcon álló homokórát, mintha elkezdnéne egy új időszámítás.

Ebben a pillanatban benyitnak a bejárati ajtón. A férfi megfordul, és Irént pillantja meg az előtérben, de benne reked a méltatlankodó számonkérés, amikor szomszédjuk mögött feltűnik felesége vidám ábrázata. Irén egyenesen a férfihoz lép, és minden magyarázat nélkül átnyújt neki egy jókora dobozt. A férfi zavartan veszi át a tárgyat, aztán beles a dobozba a fedőlap hasítékán. Apró állatkák mocoognak odabent, a férfi eddig csak fényképeken látott hosszú szőrű egyedeket. Tengerimalacok, motyogja feleslegesen.

Az ember által nem hallható hangtartományban kommunikálnak egymással, folytat egy bizonyára megkezdett beszélgetést Irén. Ha kibeszélnék benneteket, nem fogtok róla tudni!

Az asszony felnevet, és kiveszi férje kezéből a dobozt. Érthető, hogy a hideg évszak közeledtével a radiátor közelébe helyezi az állatokat. Öt perc sem telik bele, mindhárman a doboz körül kuporognak, és a tengerimala-

cokban gyönyörködnek, mintha újszülöttek érkeztek volna a családba. Irénnek be nem áll a szája, de a férfit ez most valahogy nem zavarja.

Felesége örömtől kipirult arcát nézi, beszívja az állatok almának illatát, és végtelen hálaérzet tölti el.

Hirtelen akkora őrültség jut eszébe, hogy megrázza a fejét. A következő pillanatban mégis megkéri Irént, válaszoljon valamit Mohamed próféta nevében Gábiel arkangyálnak.

De csak a félnótás nő távozása után meri megnézni, amaz mit firkált a szóbuborékba. Felesége akkor már a tengerimalacokat dédelgeti a kanapén. Figyelmét nem kelti fel férje felcsattanó nevetése sem.

A próféta arca láthatatlan a képregényben, miközben visszanyújtja az üres kávésfindzsát a sápadt Gábielnek, válasza azonban a szent iratokhoz képest is szokatlanul lényegre törő: „Fizetek, főúr, volt egy feketém!”